

UITVAART Massaal afscheid in Venlo van buutereedner Jan Pollux, 'ambassadeur van de vastelaovend'

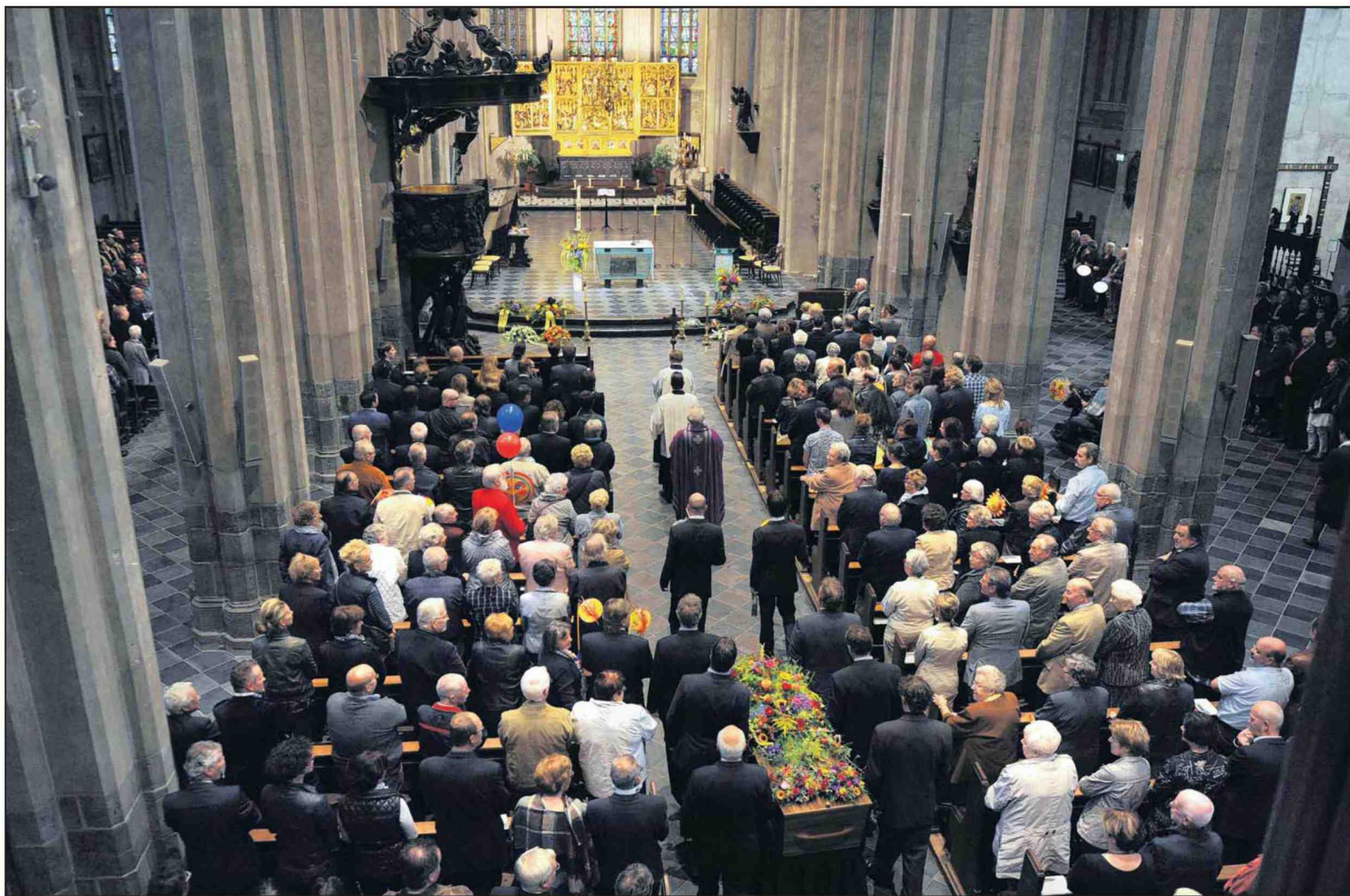
Ovationeel applaus met *luchjes*

In de Sint Martinuskerk waarin hij werd gedoopt namen 'Venlo' en 'Limburg' zaterdag massaal afscheid van de Venlose buutereedner Jan Pollux (74).

door **John Verstraelen**

Terwijl de aarde onlangs even beefde en een stevig onweer over een groot deel van ons land trok, sprak Jan Pollux in het ziekenhuis de laatste woorden tegen zijn zoon Frans. „*Jungke, dink d'r aan. De oëtvaart wuurt gennen trala.*” Een trala is het deze zaterdag niet. Wel een massaal en vooral indrukwekkend eerbetoon.

Jan Pollux trad meer dan 55 jaar op als buutereedner in Venlo en de rest van Limburg, was onder meer vijftig jaar lid van Jocus, is onderscheiden met de Limburgse Gouden Narrenkap en Kômmandeur in de Orde van de Zwalm van Jocus. Hij werkte mee aan Venlose en Blerickse revues, De Waus en Naate Raaf in Venlo. Werd professor van de Narrenuniversiteit. En richtte als vijftienjarige Jocus Toekoms op. Veel bezoekers aan de uitvaartdienst hebben deze zaterdag als eerbetoon een *luchje*, een lampion, meegenomen. Jan Pollux kwam jaren op rij de bühne op met een lampion. Zong dan *Sintermertes veugelke*, waarna de zaal volgde. Zijn *luchje* is voor even uit het Limburgs Museum gehaald waar het in 2009 naast de feestneus van wijlen Toon Hermans een plekje kreeg. Bij binnenkomst zingt de hele kerk *Sintermertes veugelke*. Frans Pollux typeert in een met veel humor doorspekte rede zijn vader als een verlegen en ingetogen

Een volle Sint Martinuskerk met ballonnen en lampionnen voor de uitvaart van buutereedner Jan Pollux.

foto **Jurgen Mols**

man. Maar als je hem beter leerde kennen was hij vooral lief. „Pap liep niet te koop met zijn talent, maar kon wel pissig zijn als ze hem waren vergeten te noemen. Hij had een ongeëvenaard relativiseringsvermogen. Pap, je hebt de mensen laten lachen.” Een applaus rolt door de kerk. Frans loopt naar de piano en zingt *Venlo mien ald*. De kerk zingt zachtjes mee. Vorst Harry Pouwels van Jocus prijst Jan Pollux

als 'een van de grote zonen van de Venlose vastelaovend', en bedankt hem voor 'decennia met legendarische optredens'. „Jan veroverde de vastelaoveswereld met een *luchje*. Hij is in de hele provincie ambassadeur van de vastelaovend.” Neutjesrang zingt. Diverse sprekers geven voorbeelden van Pollux' droge, maar nooit kwetsende humor. Hij wist, net als Toon Hermans, iets onbenulligs zo uit te vergroten

of te relativieren dat de zaal steevast plat ging van het lachen. Zelfs als Pollux als gevolg van slokdarmkanker zijn stem verliest, blijft hij flauwekul maken. Hij zet een buut op talloze tekstbordjes en treedt daarmee op. Tijdens zijn ziekte smijt hij een keer de deur dicht voor de neus van het bezoek. Gaat op de bank onder een deken liggen en vraagt zijn vrouw open te doen. Als het bezoek binnenkomt zegt

hij: 'Anders denken jullie nog dat ik niet ziek ben'. De kerk lacht nog één keer om de man die op 11 september 2011 overleed. Harry Pouwels noemt de bijna carnavaleske datum niet voor niets. Aan het slot van de mis staat iedereen op en klinkt een laatste ovationeel applaus. Het bidprentje sluit af met de zin: 'Wao hae wakker wuurt, is 't altiéd vastelaovend.'